

Megjelen minden vasárnap. Előfizetési ár : egész évre 6 frt., félévre 3 frt.

KARÁCSONY- ÉJ.

Elbeszélés képekkel.

(Folytatás.)

Adictum factum. A fiúcska nyakába vette atyja művészen készült borjubőr tarisznyáját, s a gyermekek a szomszéd szobába hamar kijöttek, s anyjoktól meg-

Sietve mentek le a helység piaczán, majd az egyenes utcán végig, a gyümölcsös kertek, sövények között haladva, végre kiértek a szabadba. A nap már a keleti magaslatoz tejszin felhőszalagokkal átszőtt fenyvesei fölött állt és vöröslő, homályos képe a fák lombtalan ágai között folytonosan kísérte a gyermekeket.

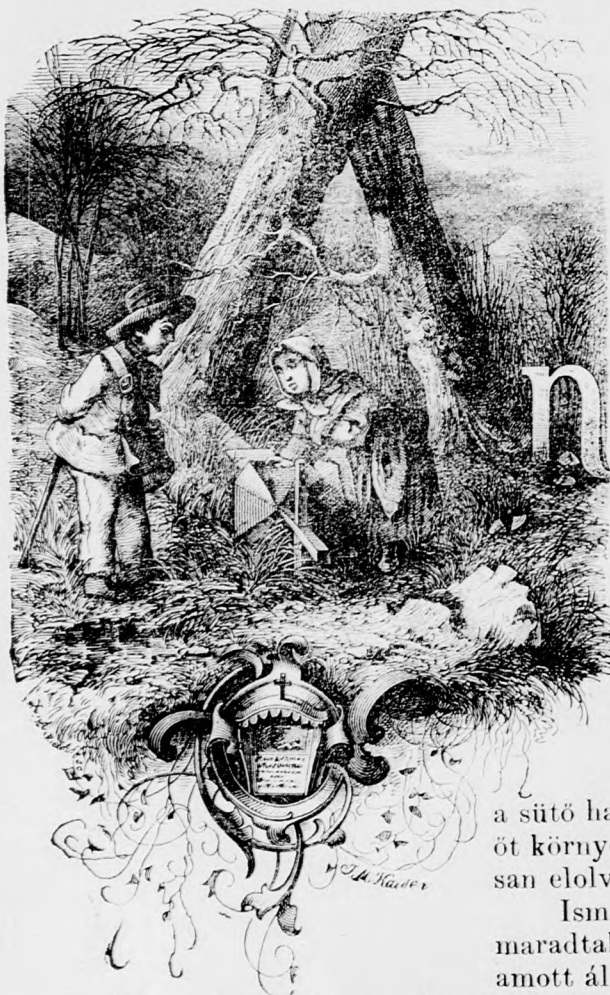
Az egész völgyben nem volt hó, de a nagyobb hegyek már hónapok óta fehérlettek attól, a kisebbek, fenyőerdők köpenyében burkolózva, halvány piros vízfényben, de hólepel nélkül, nyugodtan tekintettek le a vidékre. A föld még nem fagyott meg, s mivel

már rég nem esett eső, az ut száraz és szilárd volt, melyen a gyermekek könnyedén haladtak.

A rétek szélénél egy hegyi patak volt, melyen magas padló vezetett át. A gyermekek felmentek a padlóra s lenéztek onnan. A mederben majdnem semmi víz, és csupán egy vékony, kékes színű ér vonult végig a száraz szirtkövek közt, a víz csekély mennyisége és színe arra mutattak, hogy a magaslatokon már hidegnek kellett lenni, minek következtében forrásaik elapadtak, a jég megszilárdult, s a víz csak cseppenként, kristálytisztaságban szivároghatott alá.

A padlótól, szakadásokon áthaladva, a gyermekek mindinkább közeledtek az erdőség felé, végre elérték szélét, s most tovább haladtak a lombtalan fák alatt.

Midőn a hegy magasabb részeibe értek, az utnak egészen más keménysége volt, mint alant a völgyben, s a gyermekek csakhamar meggyőződtek, hogy itt a föld meg van fagyva. Néhol vastag jégen kellett menniök. Most, gyermekszokásként, nem mentek többé a szekérut melletti síma ösvényen, de a jéggel borított árokban, s megkísérték, ha megbirja-e már őket az? Midőn egy óra múlva a hegyoromra feljutottak, itt már a föld esont-kemény volt, s kongott lábaik alatt.

nak idejében elérték a vörös oszlophoz is, vagyis inkább annak helyére, mert Zsuzsi vette észre először, hogy az most nem is áll ott. Elmentek épen oda, s a vörös oszlopot, melyen a kép volt, a száraz gyepen látták heverni. Eleintén nagyon bámultak rajta, de midőn közelebből megnézték s látták, hogy az oszlopnak azon vége, mely a földbe volt ásva, egészen korhadt, akkor egészen természetesnek találták annak kidőlését; s mivel már a földön hevert, a képet és az írást örömmel nézték meg ily közélről, a mire eddig soha sem volt alkalmuk. Midőn már mindent — a kenyeres kosarat, a süítő halvány arcát, lezárult szeméit, szürke kabátját s az öt környező fákot — apróra megnézegették, az írást hangosan elolvasták, szépen tovább mentek.

Ismét egy óráig mentek, s a sötét erdők lassankint elmaradtak mellettök, a fák megritkultak, aztán csak imitt-amott állt egy tölgy- vagy egy gyalogfenyő-csoport, aztán a rétek következtek, s azokon keresztül csakhamar a millszordfi völgybe futottak le.

Bár e völgy sokkal alantabb fekszik a gschaidtinál s annyival melegebb is, de azért a föld itt is meg volt fagyva, s midőn a gyermekek nagyatyjok ványoló malmaihoz értek, az uton, hová a kerekek folytonosan vizeseppeket hánynak ki, most szép jégtáblák terültek el, miben ők nagyon gyönyörködtek.

Nagyanyjok már messziről meglátta őket, eléjük sietett, megfogta Zsuzsi fagyos kezecskéit, s bevezette őket a szobába.

Ottbenn leszedte róluk a meleg feöltöket, több fát rakatott a kályhába, s kikérdezte őket, hogyan jöttek, hogy s mint vannak odahaza s a t.

Midőn a gyermekek minden kérdésére feleltek, így szólt a nagymama:

— Igen szép töletek s örülök rajta, hogy ismét eljöttetek, de ma korán vissza kell indulnotok, a nap rövid s még hidegebb is lesz; reggel Millszдорfban nem volt fagy.

— Gschaidtban sem, — szólt a fiu.

— Lásd, azért ma iparkodjatok, hogy estére el ne érjen a hideg, sőt bizonyára szél is lesz, — viszonzá a nagymama.

Ezek után az ebédhez látott, gondoskodék, hogy korábban elkészüljön mint máskor, és még valami jó ételt csináltatott hozzá, a miről tudta, hogy a gyermekek azt szeretik. Midőn már minden készen volt s a jó leves az asztalon párolgott, előhitták a házigazdát, aztán leültek az asztalhoz s jóízűn ebédeltek; a nagymama mindig a legjobb falatokat tette a gyermekek tányérjára. Zsuzsi arca ebéd közben kipirult, mint egy nyíló rózsza, s a nagymama többször gyöngéden megsimogatta lángoló orcáit.

Midőn az asztal le volt szedve s minden helyrerakva, a nagymama elővette a fiu borjubőr-tarisznyáját, s tele tömte mindenfélével, de még felső kabátja zsebeit is tele rakta. Ugyszintén Zsuzsika zsebeit is jól ellátta. — Mindeniknek egy-egy darab kenyeret adott a kezébe, hogy az uton elköltsék; a tarisznijában is, mondá, van két kis fehér czipócska, ha tán nagyon megéheznének.

— Anyátok számára jó pörkölt kávé küldök s a lepecsételt üvegben különösen készített fekete kávé van; anyátok odahaza nem csinál olyat, izlelje meg csak így magában, valódi orvosság s oly erős, miszerint egy korty is elég belőle, hogy az ember gyomrát felmelegítse s a legkeményebb téli időben sem fázhatik meg, a ki ebből iszik. A többi tárgyakat, az ennivalókon kívül, melyek a tarisznijában vannak, felbontatlanul vigyétek haza.

Még egy kis ideig beszélgetett a gyermekekkel, aztán indulásra szólítá őket.

— Vigyázz magadra, Zsuzsikám, hogy meg ne fázzál, s ne siessetek nagyon a hegyen felfelé, mert különben nagyon felhevültök s könnyen meghűtitek magatokat, ha fenn megálltok s kivált ha estefelé szél támadna. Üdvözlöm szüleiteket s boldog ünnepeket kívánok, — mondá a nagymama, s ezzel megölelte, megcsókolta a gyermekeket, kivette

s elkísérte őket a kerten keresztül egész a hátsó ajtóig, ott még egyszer elbucsztak egymástól, aztán bezárta az ajtót utánok s visszament a házba.

A gyermekek szépen elhaladtak nagyatyjuk malmai mellett, kiértek a millszdorfi szántóföldekre, s felkerültek a rétek felé.

Midőn az emelkedettebb helyre értek, hol az erdő kezdődik, csendesen egyes hópelyhek kezdettek hullni.

— Látod, Zsuzsi, — mond a fiu, — mindjárt gondoltam, hogy havazni fog; tudod, mikor hazulról elindultunk, még láttuk a napot, mely vérvörös volt, mint a lámpa a szent sirnál, s most már semmi sem látszik belőle, csak szürke köd van a fák tetején. Ez mindig havat jelent.

A gyermekek vidoran mentek tovább, a kis Zsuzsi nagyon örült, ha egy olyan czifra hősillagocska ruhájára esett s egy darabig nem is olvadt el. Midőn a legutolsó millszdorfi dombháton haladtak, honnan a „gerincz“ sötétlő fenyvesébe kell betérni, a sűrű erdő már szép fehéren ki volt tarkázva a mindig sűrűbben hulló hópelyhektől. Most befordultak a sűrű erdőbe, mely hátralevő utjok nagyobb részét tevé.

Az első, a mit a gyermekek, midőn az erdőbe értek, láttak, a szürke föld volt, mely, mint ha liszttel lett volna behintve, messze fehérlett; minden fűszálon hópelyhek függtek, s a fenyők ágain, melyek mint megannyi kinyitott kéz ujjai terjeszkedtek szét, már jókora hógomolyak képződtek.

— Vajjon havazik-e most odahaza is? — kérdé Zsuzsi.

— Természetesen, — viszonzá a fiu, — hidegebb is fog lenni s majd meglátod, hogy holnap az egész tó be lesz fagyva.

És a gyermekek ezentúl gyorsabban kezdtek lépdelni.

Meg sem állva haladtak a kanyarulatokon, majd keleti, majd nyugoti irányban. A nagyanyjuk által jövendölt szél nem állt be, ellenkezőleg oly szélesend uralkodott, hogy egy ágacska sem mozdult, sőt úgy tetszett nekik, mint ha az erdőben melegebb lenne, — ez csakugyan télen sűrű erdőben úgy is van, — és a hópelyhek mind dúsabban kezdettek hullni, minek következtében a talaj már egészen megfehéredett s a fák is szürkék lettek, nemsokára a gyermekek ruháira is hórétteg rakódék.

Nagy volt örömük. Szerettek a lágy pehelybe lépni, s szándékosan kerestek oly helyeket, hol mélyebb volt a hó, s úgy képzeltek maguknak, mint ha gázolnának benne. Ruháikról sem verték le a havat.

Zavartalan csend állt be. Az erdei madarak, melyek télen is hallatják hangjaikat, ugymint: a gyönyörű piros keresztösörű, a havasi pinty, a pompás fekete harkály, kiáltó vörösszinű főveggel fényes fekete fején, a zöld harkály — ezek most mind mélyen hallgattak, s egyetlenegy sem mutatta magát.

A hó előttük egészen tiszta és érintetlen volt, csupán hátuk mögött látták saját lábnyomaikat, s így hihetőleg ma, a gyermekeket kivéve, senki sem ment át a hegyen.

Örömük egyre növekedett, mert a pelyhek mindig sűrűbben hulltak s rövid idő múlva többé nem kellett a havat felkeresniök, hogy gázoljanak benne; már jó vastagon lepte el a talajt, s a mély csendben úgy tetszett nekik, mint ha a fákra hulló hó halk neszt hallanák.

— Látni fogjuk-e ma az oszlopot? — kérdé a leányka, — le van dölve, s a hó ráesik, vörös színe most fehérré változik.

— Azért mégis megláthatjuk, — viszonzá Konrád, — habár le van dölve s a hó ráesik, láthatjuk heverni, mert a tetején lévő fekete vaskereszt ki fog érní a hóból.

— Az ám, igazad van, Konrád.

Miután még egy darabig haladtak, oly sűrűn kezdett omlani a hó, hogy már csak a legközelebbi fákat láthatták.

A föld keménységét és göröngyeit már nem lehetett érezni, s az utat is csak arról lehetett felismerni, hogy hosszú fehér szalagként vonult végig az erdőben.

A gyermekek most az ut közepén haladtak s lassabban mentek, mert nehezebben

tudtak lépni. A fiu kabátját jobban begombolá s kalapját is mélyebben fejébe nyomta, hogy a hó ne essék nyakába. Kis nővére kendőjét is, melyet anyja nyakába kötött, öszszébb vonta s fején előbbre húzta, hogy ernyőt képezzen.

A szél, mint nagyanyjok jövendölte, még sem jelentkezett; de a helyett a hó folytonosan oly sűrűn esett, hogy még a legközelebbi fák sem látszottak.

A gyermekek jól behuzták fejüket a meleg öltönybe s tovább haladtak.

(Folytatása következik.)

A dalnok búja.

— Ilonka testvéremnek őszinte szeretetem zálogául. —

Zeng a dalnok a hazáról
Szép, magasztos éneket,
Borostyánnal ékesíti
Nemzete az énekest.

Zeng a régi mult időkről,
Szép a dal s a mult dic-ő,
Büszke a hon dalnokára —
És honára büszke ő.

Zeng az égi szent szabadság
Istenéhez lelkesen, —
Milliók szívrejtekében
Kél a viszhang édesen.

És a dalnok homlokáról
Szétsugárzik a babér,
Melyből egy kicsi levél e
Nagy világnál többet ér.

Hajb! de mégis szive fáj és
Szenvedése végtelen, —
Nem hevíti őt örömrre
Dicsősége, fénye sem.

Söt babérját eltiporná,
S eldobná hírét, nevét,
Oh! csak a hon lenne boldog,
Melyről zengi énekét.
Hlavathy Ödön.

A fehér ember.

Elbeszélés.

Irta **Tóth József.**

(Folytatás.)

Orbán megrázkódott egész testében attól a hideg borzadálytól, mely keblében támadt, midőn látta a titokteljes, kékszinű fényt, mely a földalatti gránitszobában támadt, s mely a fehér ember arcát olyan

borzasztóvá tette, mint egy koporsóban fekvő halotté.

S mert eszébe jutott a vén hajdu rémes meséjéből az: hogy éjnek idején, mikor előjönnek a vörös skarlát köpönyegű fekete ördögök, — kikkel a fehér ember gonosz czimboraságban áll — megvilágosodik a hegyierdők minden bokra, attól a kénköves lángu, kékszinű tüztől, melynek fényénél a fehér ember s gonosz czimborái: a fekete ördögök tánczra kerekednek.

Borzadva hunyta le szeméit, — nem akart látni semmit.

A remete pedig beleillesztve a hajlékony csövet az üvegedény nyílásába, elkezdte csavarni a cső kulcsát, melylyel az élenyt, az embert, növényt és állatokat éltető elemet, — gyűjtötte össze az edényben, s mikor már az üveg eléggé meg volt telve éleny-nyel, vigyázva kivette a csövet az edény nyílásából, beboritva azt egy sárgaréz-fedővel, hogy az éleny ki ne illanjon az edényből.

— Készen vagyok! — mondá a remete. — Most figyelj ide!

Hirtelen kialudt a kékszinű világosság s éjszakai sötétség lett ismét a gránitszobában.

— Kicsiholok, meggyujtom a taplót! Pirossárga, serczegő szikrák pattogtak szét, melyeknél pillanat alatt meggyult a tapló, s jószagu füstöt bocsátott szét magából a gránitszobában.

— Látod kis barátom, — szólta a fehér ember, — ez a tapló most még csak parázs, de ha beleteszem ebbe az edénybe, ezerszerte fényesebb lánggá lesz, mint a gyertya lángja. Az éleny mindent éltet, még a tüzet is. Ahol „éleny“ nincs, ott „élet“ sem lehet. Van az bennünk, van a levegőben, vízben, minden táplálékban.

Ekkor benyujtá a taplót az üvegedénybe s oly fényesség terjedt szét a gránitszobá-

ban a lángoló taplótól, a milyet képzelni sem lehet.

— Láttad? — kérde aztán a remete mosolyogva s visszahuzva a reteszt a gránitszoba nyílása előtt.

— Igen. Oh, az nagyon szép volt!

— Mutathatnék még sok ily szép tüneményt, melyekből mindenki megtanulhatná: imádni az Istent, s csodálva tisztelni az emberi tudományt, mely kitartó szorgalommal kutatja s fedezi fel a természeti erők csodás titkait; — de mivel megigérted nekem, édes kis barátom, hogy elmondom életem szomorú történetét, ahhoz pedig, hogy elmondhassam idő kell, most felhagyok a további mutogatásokkal, s ha majd máskor meglátogatod a szegény öreg fehér embert, ő igen szívesen fog neked magyarázatokat adni a természetnek örökszép, csodásan nagyszerű törvényeiről. Jer tehát kedves vendégem! s hallgasd meg a fehér ember történetét, mely mindörökké e hegyi barlang lakójává tett, hallgasd, és akkor meg fogod tudni, hogy én nem vagyok sem kísértet, sem csodatevő, halottvarázsló hatalmasság, hanem egy csendes szomorú öreg ember, a ki mindig dolgozik, és vezeklő, bűnbánó „remete“, ki mindég imádkozik akkor, midőn az „ember“ kifáradt a munkában.

Visszatértek az első szobába.

A fehér ember egy alacsony, bőrrel bevont háromlábu széket tolt Orbán elé, közel az asztalhoz, azután pedig egy — a sziklaszoba falába vésett — szekrény ajtaját nyitá föl s abból erdei mézet s vad almát vett ki szép, fehér kenyérrel, és odahelyezte az asztalra, Orbán elé.

— Tessék enni! — mondá barátságosan. — A hegyi barlang lakója legtöbbször ilyen eledelekkel táplálkozik, és ő kedves vendégének igen szívesen szolgál egy kis reggelivel, mely ugyan már késői, de a mely mégis jól fog esni.

Orbán igen szépen megköszönte, és azt mondta, hogy nem éhes, mert már reggelizett.

Az első pillanatban olyanformát gondolt, hogy „hátha méreg van benne!“ — hanem azután meg azt gondolta, hogy „kár volt és illetlen ilyent gondolni, arról a jó öreg remetéről, ki olyan szívesen megmuto-

gatta a csodás természeti tüneményeket, melyek nagyban az egész világot kormányozzák. — Hogy tehát jóvá tegye ezen „gondolatban“ elkövetett hibáját, — a fehér ember másodszori szíves kínálására evett egy keveset, és úgy tapasztalta, hogy az erdei méz és vadalma, valamint a szép, fehér kenyér is, igen jó ízű eledelek, és épen nincs bennök méreg.

Az ősz remete pedig, odaülve kis vendége mellé, a következő történetet beszélte el Orbánnak, az ő szomorú és — tekintve mostani elhagyatott, örömtelen helyzetét — tanulságos életéből:

(Folytatása köv.)

Hófehérke és Rózsaszinke.

— Mese. —

(Vége)

A kis ember ott ült és horgászott, hanem szerencsétlenségére a szél összebonyolítá szakállát a horogzsineggel; mindjárt ezután egy nagy hal bekapta a horgot, de a gyenge teremtésnek nem volt ereje azt kirántani, — a hal erősebb volt, s most ő rángatta a törpét befelé. Habár belekapaszkodott is minden szál kákába és sásba, ez nem sokat segített; követnie kellett a hal mozdulatait s folyvást veszélyben forgott, hogy a hal berántja a vízbe. A leányok épen jókor jöttek, erősen megragadták őt, s megkísérlék a szakállt a zsinegről lebontani; de hasztalan, szakáll és zsineg nagyon össze volt keverözve egymással. Nem maradt egyéb, mint az ollót elővenni és a szakállt elvágni; így a szakáll egy kis része megint veszendőbe ment.

Midőn a törpe ezt látta, felkiáltott:

— Ez aztán valami, az arcot így elcsufítani! Nem elég, hogy szakállamat alul megkurtyítottátok, most még annak legszebb részét is lemetszitek; nem is merem magamat mutatni az enyéim előtt. Hogy szaladjatok és veszítsétek el cipőtök talpát!!

Azután előhuzott egy zsák gyöngyöt, mely a csáté közt feküdt, s egy szót sem szólva, elvitte azt magával és eltűnt egy kö mögött.

Történt, hogy nemsokára ezután az anya a két leányt a városba küldte czérnát, tüt, zsinórt és szalagot vásárolni. Utjuk egy ré-

ten vezetett keresztül, a melyen itt-ott hatalmas szikladarabok voltak szétszórva. Ekkor egy nagy madarat láttak a légben lebegni, mely lassan keringett fölöttük, mindig alább bocsátkozva, míg végre nem messze tőlük egy sziklára ereszkedék. Mindjárt erre átható, fájdalmas kiáltást hallottak. Oda futottak, s ijedve látták, hogy a sas az ő ismerősüket, a törpét, megragadta és el akarja vinni. A részvétteljes gyermekek erősen megfogták a kis emberkét, s addig tusakodtak a sassal, míg végre az elbocsátá zsákmányát.

Midőn a törpe első ijedségéből magához tért, mondá:

— Nem bánhattatok volna velem szebben? összetéptétek vékony kabátomat, hogy csupa lyuk és rongy, — ti gyámoltalan, ügyetlen szemét nép, a mi vagytok!

Ezzel elővett egy zsákot, tele drágakövekkel, és levitte a szikla alá barlangjába.

A leánykák már megszokták hálátlan-ságát, folytatták utjokat, és a városban a szükségeseket bevásárolták. Midőn hazafelé megint a rétre értek, meglepték a törpét, a ki egy tisztás helyen drágaköves zsákját kiürítette, nem gondolván, hogy ily későn még jöhetne erre valaki. Az alkonyuló nap csillogtatta a fényes köveket, s ezek mindenféle színben oly pompásan ragyogtak, hogy a gyermekek bámulva megálltak.

— Mit tátjátok szátokat! — rivalt rájuk a törpe, és hamuszürke arcza czinóbervörös lett a méregtől. Még tovább is akarta volna szidni őket, midőn hangos dörmögés hallatszott, és az erdőből előügetett egy fekete medve. A törpe rémülten felugrott, hanem már nem juthatott el barlangjába, — a medve már egészen közel volt. Ekkor megszeppenve felkiáltott:

— Édeskedves medve ur, kegyelmezz nekem, odaadom valamennyi kincsemet; nézd, ezeket a szép drágaköveket, melyek itt fekszenek, csak életemet hagyd meg; mit is nyernél velem, sovány kis teremtéssel? Nem is éreznél a fogaid közt. Ime, ragadd meg inkább ezt a két gonosz leányt, belőlük jó falat lesz, kövérek, mint fiatal fürjek, — edd meg őket Isten nevében.

Hanem a medve nem hallgatott szavaira, talpával egyetlen ütést mért a gonosz teremtésre, s ez többé meg sem mozdult.

A két leány elfutott, hanem a medve utánok kiáltott:

— Hófehérke, Rózsaszinke, ne féljetek; várjatok, én is veletek megyek!

Ekkor megismerték hangjáról és megálltak, s midőn a medve hozzájuk ért, egyszerre csak leesett a medvebőr — s ott állt egy szép ifju, egészen aranyba öltözve. Aztán így szólt:

— Én egy királynak a fia vagyok, s ez az istentelen törpe, a ki kincseimet ellopta, elátkozott, hogy mint vad medve bolyongjak az erdőben, míg csak halála által meg nem váltatom. Most hát elvette méltó büntetését. —

Hófehérke hozzá, Rózsaszinke pedig az ő fivéréhez ment nőül, s megosztották a nagy kincset, mit a törpe összehalmozott barlangjában. Az öreg anya még sok éven át boldogan élt gyermekeinél. Hanem a két rózsafácskát elvitte magával, s azok ott álltak ablaka előtt, és minden évben a legszebb rózsákat hajtották, — fehérét és pirosat.

A mont-cenis-i vaspálya.

(Képpel.)

A „Kis Vas. Ujs.“ 35-ik számában bemutatottuk kedves fiatal barátainknak a „Téli utazást a Cenis-hegyen“, — s akkori ígértünkhez hiven, ime most bemutatjuk olvasóinknak a cenis-hegyi vaspályát.

A XIX. század legnagyobbszerü vállalata: a Suez-csatorna, a csendestengeri vaspálya Amerikában és a cenis-hegyi alagut és vaspálya. Hogy e három vállalatnak teljes és tökéletes elkészülése és használatba vétele milyen nagyszerü változást idézend elő a világközlekedés eddigi rendszerében, azt képzelhetni.

A Mont-Cenis a Graji-havasok egyik legmagasabb csúcsa. Itt még első Napoleon építtetett egy utat 6772 lábnyira a tengerszine felett. Az Alpések valamennyi utszorosai között a mont-cenis-i a legjártabb: ez utat 1803-ban kezdték el és 1810-ben végezték be.

De korunk vállalkozó szelleme tovább ment; nem elégedett meg azzal, hogy a magas és igen merdek hegycsucson át lehessen menni, habár elég jó karban tartott uton is, hanem ki akarván kerülni a nagyon fárasztó

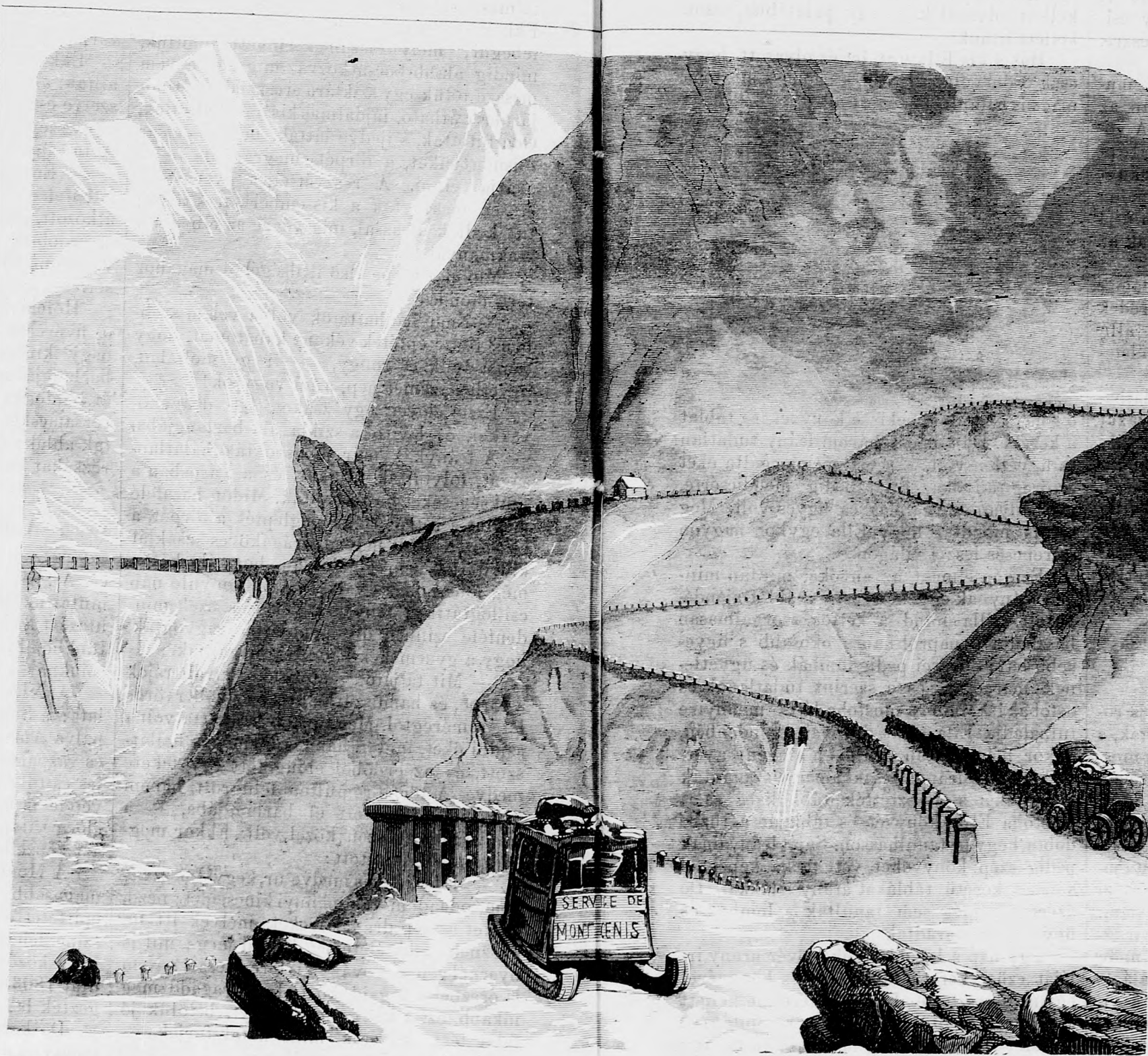
fölmenetelt, jobbnak látta egy óriási alagutat furatni a Mont-Cenis-en át, s így Franciaországot és Olaszországot vasuti közlekedéssel is összekötni. E roppant nehézséggel járó feladat kivételéhez még 1858-ban hozzá fogtak, s a munka ez évtől fogva majdnem szakadatlanul folyik. A vállalat az olasz kormány védnöksége alatt áll s a Viktor-Emanuel-vaspálya egy darabját képezi.

Az alagut hossza mintegy 5 angol mérföldet tesz, s körülbelül 1875-ben lesz tökéletesen készen.

Azonban ez óriási alagut elkészülése még korántsem volna képes lehetővé tenni a mont-cenis-i vasut létesítését. A hegy sokkal terjedelmesebb, s így az emelkedés hossza is jóval nagyobb, hogy sem azon egy alagut segíthetne, a melyet emberi kezek furhának; erre századok volnának szükségesek, millió meg millió munkáskezekkel. Hanem e legyőzhetlennek látszó akadályon is túltette magát Fell urnak úgynevezett „hegymászó gőzmozdonya”.

Ez új találmányu vaspálya szerkezete nagyon különbözik a többiektől s némi tekintetben igen sajátos.

A pálya két sine között még egy harmadik, emelkedettebb sine is van lerakva, s az erre nehezede középkerekek roppant erővel kapaszkodnak azon felfelé. Egyébként e harmadik sine csakis olyan helyt van alkalmazva, hol az emelkedés igen merdek; de a hol a fölmenet lankásabb, ott éppen úgy két sine van, mint a rendes vasutakon. Mert egy próbamenetnél tiszta időben, mikor tehát az ut nem volt sikamlós

Mont-Cenis-i vaspálya: A „ördög lépcsője”.

s a vonat nem volt nagyon megterhelve, úgy találták, hogy bár a pálya-ut meglehetősen emelkedett, a vonat mégis gyorsan és biztosan haladt, a nélkül, hogy a harmadik sinebe szolgáló kerekekre szükség lett volna.

De van még egy nagyobb és bámulatosabb előnye is ez új találmánynak a régiebb szerkeztü vaspályák felett. Ugyanis a Fell-féle mozdony nem csak felfelé, de lefelé is csak oly biztosan halad, mint ha sík földön menne, és a mi legfőbb, a mi a másféle szerkezetűeknél teljes lehetetlenség, mind fölemelkedés, mind aláereszkedés közben a lehető legszűkebb körü fordulatokat és kerületeket is meg lehet vele tenni. Volt eset rá, hogy mikor kísérletképen egy meglehetősen merdek dombra mentek e mozdonnyal, ugyanazon időben s aránylag elég gyorsasággal oly kerületet csinált, melynek körsugara csak 40 angol mérföld volt. Végre pedig mind felfelé, mind lefelé mentében igen könnyen és hamar meg lehet állítani, minden hevesebb rázkódás nélkül.

— Ha oda állunk a vaspályavonalra — írja egy utazó — s végig tekintünk a lejtő meredekségén, melyen csak az imént sikamlottunk le minden baj és veszedelem nélkül, azt hinnők, hogy csigán ereszkedtünk le, melyet bármely perczen meg lehet akasztani. E találmány valóban az erőműtan legnagyobb diadala; a kormányzás, az ellenőrzés biztos, egészen a legaprólékosabb részletekig. Mikor a hegyoldalon lefelé ereszkedünk, ha ki nem néznénk az ablakon, semmi sem árulná el, hogy egy sajátos szer-

kezetü vaspályán ülünk. A mozgás is egyenletes és csöndes, dübörgés vagy csikorgás alig hallható, s alig vesszük észre, hogy lefelé haladunk.

Képünk az „Ördög lépcsőjét“ mutatja, a Mont-Cenis olaszországi oldalán, az úgy nevezett „Nagy kereszt“ alatt. A vonat épen most hagyja el az „Ördög lépcsőjét“, miként a vadul össze-vissza hányt sziklák tömegét nevezik, s azon a vonalon robog tova, a hol egykor a Napoleon útja volt, de a melyet később felhagytak az alárohanó sok hózuhatag miatt.

Hogy a vaspályát itt a hózuhatagok ellen megvédhessék, a hegy egész meredek oldalának hosszában erős karzatokat állítottak, úgy hogy az ut most már tökéletesen biztos.

A tető felé a pálya nyílt s a vonat láthatóvá lesz, a mint hatalmas füstgomolyákat bocsátva ki kéményéből, a mozdony a sziklás magaslatokra felkapaszkodik. A sziklatömkeleg lábainál egy vagy két gyorskocsi romjai láthatók, melyekkel itt még eddig közlekedni szoktak, s melyek hihetőleg egy sötét viharos éjjel a mélységbe zuhantak. Egy gyorskocsi, tizenkét lótól vontatva, mászik felfelé.

Ella.

(Mese.)

Régesrégén, mikor még a borjuk is rö-pültek, élt egy leány, kit Ellának hittak, s kinek három mostoha-nővére s gonosz mostoha-anya volt. Nagyon nagy baj volt az a szegény kis leány számára; reggeltől estig nem hallott egyetlenegy nyájas szót, mert henye és ügyetlen mostoha-nővérei egésznap gunyolták és szidták őt s a mostoha-anya nem szenvedhette, s minden házi munkával őt terhelé; semmi öröme, semmi barátja vagy játszótársa nem volt, két virágtőt és a szép szürke házi cziczát kivéve, mely mindig körüle volt s mintegy vigasztalá őt édes hízlgésével és dorombolásával; a virágok is meghálálták gondozását, édes illattal és szép nyíló rózsákkal.

Egyszer beszólt hozzájok egy öreg, öreg anyóka, ki olyan nyájasan beszélt a gyermekekkel, miszerint azok nem is féltek tőle, hanem inkább hozzá mentek. Az öreg anyóka

egy kis könyvet húzott ki zsebéből, abból kellett olvasniok, s egy palatáblát, azon kellett irniok.

Hát a kis Ella úgy irt és olvasott, hogy csak öröm volt hallgatni, s a gonosz mostoha maga is bámult, honnan tudhatja ő azt, mert

ő soha sem adott neki se könyvet, se táblát a kezébe. De a másik három leány tudatlan és ügyetlen volt, s azért megdorgálta őket az öreg anyóka, Ellát pedig megdicsérte, mert olyan szorgalmas és ügyes volt. Még azt is mondta, hogy Ella egykor nagyon szerencsés lesz a világon.

Ezután elment az anyóka, miután minden leánynak egy könyvet és táblát ajándékozott. Ella mind a kettőt szorgalmasan használta s napról-napra okosabb s ügyesebb lett; nővérei pedig lomhák és ügyetlenek maradtak, és e szerint tudatlanok és ostobák is. Midőn a mostoha látta, mennyire túlhaladja Ella saját leányait mindenben, akkor még jobban gyűlölé a szegény gyermeket; az ő leányai csakhamar elszagatták könyveiket s elvesztették tábláikat, és a mostoha Ella könyvét és tábláját a tűzbe dobta, hogy ne tanulhasson. Saját leányainak pedig szép könyveket vett tarka képekkel s ezüst keretű táblákat arany irlákkal. De azért ők még sem tanultak s lomhák és ügyetlenek maradtak.

Egy nap a legidősebbik nővér arany irláját ezüst keretű táblájával és könyvével együtt elvesztette. Ellának keresnie kellett azt koraregeltől késő estig, s miután az elveszett holmikat meg nem találhatta, így rivalt rá a gonosz mostoha:

— Ha holnap reggelre elő nem teremted nekem a táblát, könyvet és irlát, akkor meghal-z! —

A leányka erre nagyon elszomorodék, s midőn már mindnyájan jól aludtak, ő elment a sötét éjben s ment-ment a míg egy nagy erdőbe ért. Ott aztán addig ment, a míg lábai birták; midőn már egészen kifáradt, leült egy fa tövébe és sirás közben el is aludt. Midőn másnap reggel felébredt, ölében találta a könyvet, a táblát és az ir-lát, s oldalt egy kis kocsi állt, melybe három bagoly volt fogva. Ella beleült, s huj! a baglyok felemelkedtek a levegőbe s oly gyorsan hazaszállították Ellát, hogy már rég otthon volt, midőn mostohája és nővérei felkeltek.

Nemsokára ezután ismét eljött az öreg anyóka. De most kötést huzott ki zsebéből, s így szólt a négy leánynak:

— Itt van ni, kössetek egy keveset az én harisnyámon, hadd lássam, mit tudtok!

Ella kezébe vette a kötést, s ámbár soha sem tanították kötni, még sem volt ügyetlen, hanem helyesen szedte le a szemeket s egyet sem ejtett le. Az öreg megczirógatta őt s mondá: „Te nagyon boldog lész!”

De a három nővér kezébe se vette a kötést, mert sokkal ügyetlenebbek és restebbek voltak. De miután a mostoha nagyon ohajtotta, hogy az ő leányait dicsérjék, biztatta őket, tanulnák meg ők is, hogyan kell harisnyát kötni. Midőn az anyóka elment, mindegyik leánynak adott egy harisnyát és kötőtűt meg czeránát s arra inté őket, legyenek csak szorgalmasak s kössék meg a harisnyát, akkor ők is boldogok lesznek.

Ella olyan szorgalmasan kötött, hogy a tüket is alig lehetett látni, olyan gyorsan forgatta azokat, s rövid idő múlva úgy tudott kötni, hogy minden ember megbámulta. Nővérei pedig csak henyéltek és játékszerűl használták kötésüket, s nemsokára el is vesztették.

De minthogy az anyjok szerette volna, hogy az ő leányai is kössenek és boldogok legyenek, tehát kötöselymet és aranytüket vett nekik; Ellára nagyon megharagudott s a tűzbe dobta az egész harisnyát és a tüket is. Ella most fából faragott magának kötőtűket, és titokban olyan szép holmikot kötött, mintha mindig csak azt tanulta volna. Hajnalban felkelt, s míg a mostoha és gyönyörűséges leányai a puha ágyban heverték, Ella ott ült rózsái mellett az ő kedves czi-

zuskájával s kötött, és a cziezus dorombolt s hozzá dörzsölte fejét.

A mostoha-nővérek nem haragudtak ugyan Ellára, de nem is tanultak kötni az aranytüekkel sem. A második leány egyszer elvesztette az egyik aranytűt. Ellának megint keresnie kellett azt reggeltől estig, de a tűt nem találhatta sehol sem.

A mostoha ekkor mérgesen rá rivalt: „Ha holnap reggelre elő nem teremted az arany tűt, akkor meg kell halnod!” —

A szegény leányka erre nagyon bus lett, s midőn valamennyien lefeküdtek és mélyen aludtak, ő összeszedte magát s elment, és ment-ment, mignem egy roppant nagy rétre ért, melynek nem volt se vége, se hossza. Midőn Ella már olyan fáradt volt, hogy tovább nem birt menni, akkor leült egy kis patak mellé, mely ott csörgedezett s elaludt.

És aztán olyan édesen álmodott megboldogult anyjáról, ki nyájasan intett nekis így szólt hozzá: „Ne busulj, édes leánykám, ne csüggedj el, szorgalmas légy és jó, akkor boldog lész az életben!” —

Midőn Ella felébredt, már hajnalodott, s midőn lenézett, ölében látta tündökölni az arany kötőtűt. Mellette pedig állt egy kisdud hűtő, melybe hat fehér hattyú volt fogva, ebbe kellett szállnia. Alig ült benne, midőn a hattyúk szárnycsattogva felszálltak, s a levegőben haza vitték a kis Ellát, s mielőtt a nap felkelt volna, ő már otthon volt. A mostoha és leányai még az ágyban heverték, s nagy szemeket meresztettek, midőn felkeltek s Ella átnyujtá nekik az arany tűt.

Nemsokára harmadszor is eljött az öreg anyóka a házhoz. A leányok már jól ismerték s eléje szaladtak.

— Oh kedves gyermekeim, — szóla az öreg, — ugyan főztek nekem egy kis jó köleskása-levest, olyan éhen vagyok, igen hosszú utat tettem ma.

S ezzel kivett tarisznájából mindegyik leány számára egy kis csuprot, meg egy kis zacskóban szép aranysárga köleskását. Hanem a legöregebbik leány nem tudott köleskása-levest főzni, viz nélkül tette fel a kását; a második nem vigyázott rá s az egész lé kifutott; a harmadik meg annyira megkoz-

másította, hogy a szomszédban is érezték a szagát.

A mostoha ugyan mérgeledék magában, hogy az ő leányai nem képesek köleskása-levest sem készíteni, de azzal vigasztalta magát, hogy Ella sem ért hozzá. Hanem Ella fogta a csuprot, szépen megmosta, keverte, berántotta, s igen jóízű levest főzött az öreg anyóka számára, ki azt nagyon jóízűen megette, s aztán mondá:

— Édes leányom, légy mindig ilyen szorgalmas és derék, s nagy szerencsének nézhetsz elébe! —

A másik három leánykát is megintette, s mindegyiknek adott egy kis csuporkát és egy kevés kását, hogy főzni tanuljanak. Aztán elbucszott és elment.

A mostoha pedig gondolá magában: „Ugyan miféle szerencse lehet az, mi ezen gyűlölt teremtésre vár s a miről az a vén banya már harmadszor beszél? De ő neki nem való a szerencse, hanem az én leányaimnak kell abban részesülniök!” —

És hogy gyönyörűséges leányainak kedvök legyen a főzéshez, arany edényt vett nekik, mert a cserépesuprokat már régen

Tengeri oroszlán a londoni állatkertben.

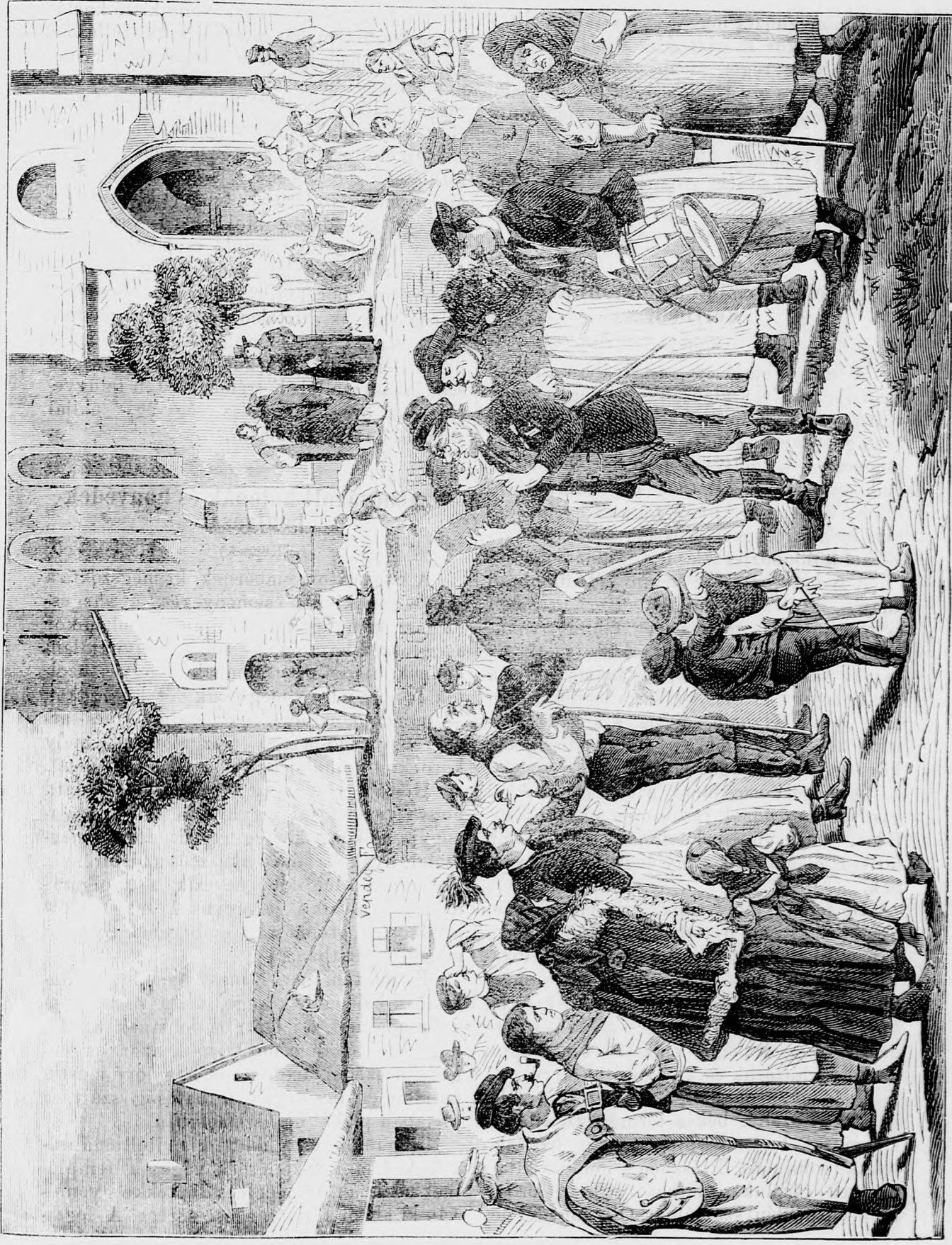
eltörték, a nélkül, hogy csak egyszer is a tűznél lettek volna. A mostohaleány pedig szorgalmasan használta csuporkáját; de az anya megharagudott és kidobta azt a ház elé, úgy, hogy száz darabra tört. Ella összeszedte a cserepeket, szépen összeillesztette azokat, megragasztotta, és olyan jóízű levest főzött benne, hogy annál jobbat még a kínai császár sem eszik. A mostoha-nővérek pedig lusták és ügyetlenek maradtak, s az aranyedényben sem tanultak meg főzni. Midőn a harmadik leány aranycsuporkáját elveszítette, Ellának megint egésznap kel-

lett azt keresnie; de hiába, nem találta meg. Ekkor a mostoha dühösen rá rivallt:

— Ha reggelre a csuprot elő nem teremted, akkor szörnyű halállal kimulsz a világból! —

Ella ekkor nagyon megijedt és keservesen sirt, s nem akart tovább a házban maradni. Midőn a többiek lefeküdtek és mélyen elaludtak, Ella összeszedte holmiját s elment a sötét éjben, maga sem tudta hová.

Hosszu, hosszú vándorlás után nagy hegyek közé ért, s minthogy már annyira ki volt merülve, hogy nem birt tovább

Szabadságot katonák és honvédek behívása.

menni, meghuzta magát egy szikla mellé s elaludt. Ekkor megint édes anyjáról álmódott, ki már régen meghalt volt; látta őt előtte állni, s oly nyájasan nézett, oly édesen mosolygott rá, vigasztalólag megsimította arcát, mondván:

— „Ne busulj, édes leányom, már nem sokára kiszabadulsz szomorú helyzetedből és boldog lész!“ —

(Vége következik.)

Tengeri oroslán a londoni állatkertben.

(Képpel.)

A tengeri emlősök osztályában a fókák családja a legszámosabb és legnagyobb változatosságot mutathatja fel. E változatosságról tanuskodhatik a különböző alfajok elnevezése is, melyeket a szerint, hogy melyik szárazföldi állathoz hasonlítanak inkább, — tengeri kutya, tengeri borju, tengeri medve, tengeri oroslán stb. elnevezésekkel különböztetnek meg egymástól.

A tengeri oroslán megint két különböző alfajra oszlik: a lompos tengeri oroslán (Phoca jubata), mely nevét a him nyakát fedő hatalmas sörénynek köszönheti, az északi sarktengerek vizét lakja; míg a sima tengeri oroslán (Phoca leonina) egészen a déli félgömb sajátja, s a Juan Fernandez, Uj-Seeland és Falkland-szigetek körül elterülő tenger vizében él.

A tengeri oroslánok a szárazon sokkal gyorsabban tudnak járni, mint a többi fóka-fajok, mert ebben hatalmas, néha 5 láb hosszú első lábaik nagy segítségükre vannak.

De sem e tehetségök, sem erejük, sem gyors- és kitünő uszásbeli képességök, sem bátorságuk nem védheti meg őket a főkavadászok szigonya vagy golyója ellen, mert igen sok zsirt lehet szalonnájukból kisütni, és bőruk, ha nem is oly becses, mint a tengeri vidráé, de mégis kifizeti a fáradságot, melybe lehuzásuk és kikészítésük kerül.

A fókák, s különösen a tengeri oroslánok, igen szelid, békés természetű állatok, s nem sok bajba kerülne azokat háziállatokká idomítani. E részben a londoni állatkertnek rajzunkon látható tengeri oroslánja élő példál szolgálhat. Oly engedelmes

az, mint egy jó gyermek. Noha kissé korlátozva érezheti magát mostani szűk szállásán, mert a szabadságot a déli jeges tenger síkjain eléggé megszokhatta, mégis nagyon ragaszkodik felügyelőjéhez, ki maga hozta el őt a Falkland-szigetek partjairól.

Mihelyt szólítja, rögtön megjelenik a víz fölületén s felmászik a számára készített vízmedence szélére. E tengeri kisasszonyban egy kis adag csintalanság is van, mert mikor a látogatók bámuló csoportja körülállja kis tavacsáját, hogy — ha lehet — finom, sima bőrét megtapogathassák és megcirógathassák, hirtelen hanyatt vágja magát a vízben, s a bámulókat hol kellemes, hol kellemetlen hideg zuhanynyal ugrasztja szét lakása mellől. E tréfáért aztán felügyelője, az öreg tengerész, egy-egy hallal szokta őt megjutalmazni.

Szabadságot katonák és honvédek behívása.

(Képpel.)

A nagyvárosi embernek, ki megszokta a zajt, a rendkívüli eseményeket, a sürgésforgást, ki nyugodtan nézi ablakából, mikor a szomszéd háza ég, — miért is nyugtalanodnék, hiszen ott teremnek az ügyes tüzoltók az első jelre s megteszik kötelességüket, — mondom, az olyannak fogalma sincs arról a nyüsgő-pezső mozgalomról, mely koronként felháborítja a csendes falu életét.

Hogy gyűl össze egy pillanst alatt, hogy csoportosul együvé a falu aprajagyja, mikor a község repedt dobja megszólal, nyakába lévő akasztva a kisbírónak, vagy mint a felföldön nevezik, a „polgár“nak, ki a hivatali jelvényével maga előtt a világ leghatalmasabb emberének képzei magát e pillatban.

És méltán, mert ő most annak a hatalomnak bejelentő közege, mely összetartja a társadalmat, ő jelenti be dobjának általa, hogy ez a hatalom most szólni akar az engedelmességre tartozókhöz, hogy övé most a hatalom és dicsőség, ő a hatóság szája, a hirlap, a plakát egy személyben.

Képünk egy ily falusi kis ribilliót ábrázol. Az isteni tiszteletnek vége, a templomot bezárják, ünnepélyes léptekkel vonulván ki abból a hívők egész serege. A legal-

kalmasabb időpont, hogy a hatalom szava minél több fülbe hatolhasson. A dob pereg s köréje gyűlnek az öregek, kik közül a legöregebb, mint becsülettudó ember, leveszi kalapját, nem tartván illendőnek, hogy fedett fővel álljon, mikor magánál nagyobb ur szól hozzá. Odagyűlnek az anyókak is, sőt itt-ott egy-egy szemérmes hajadon is megáll egy kicsit, hogy meghallgassa, mi a legujabb kurrens? (körlevél). De legnagyobb száma a hallgatóknak a legényekből kerül; sugár, deli alakok; a rövidre nyirt, nyalkán előre fésült haj nagyon elüt a meglett emberek hajviseletétől, — hej szomorú jelentősége van annak: arról tanuskodik, hogy annak a hajnak az üstökét egy magasabb erő tartja a markában: a katonakötelezettség.

Honvédek, katonák ők, a hon őrei, kik haza lettek eresztve a kapához, a kaszához, ne heverjen az se hiába. Hanem most megtöpték a dobot, s minden legény olyant érez, mintha arra nem is valami kuvasz, hanem az ő tulajdon bőre lenne kifeszítve, s arra esnék minden ütés. És úgy is van, az ő bürükről van szó.

Az utolsó dobperdülés elhangoztával előáll nótárius uram, ünnepi kabátjában, kihuzza annak a belső zsebéből a végzetes iratot s komoly hangon, hogy mindenki hallja, felolvassa belőle, hogy minden legény, a ki még katonaköteles, rukkoljon be erre meg erre a napra a regimentjéhez az őszi hadgyakorlatokra.

Hej, nehéz dolog aztán elhítenni az öreg anyjokkal, hogy hiszen nem lesz háború, nem bánt se burkus, se muszka, nem lönek agyon senkit, — csak épen kieszkábják a fiukat, hogy talpra gyerekek legyenek s megállják a sarat akkor is emberül, ha csakugyan jönne valami ellenség. A leányzók is elpityerednek a berukkoltatás hírére, soknak van mátkája a legények közt, s a szerető szívek nehezére is esik az elválás, mert remegve kérdi magában: hátha örökre válunk? . . . .

Hanem hát bizony itt nem segít sem az anyák, sem az arák szívének fájdalma, föl kell venni azt a tarisznyát s elmenni oda, a hova hívják. Azalatt hadd vigasztalja a megszorodott családot az öreg azzal, hogy őt még kötéllel fogták s olyan helyre vitték, a

hol emberbe löttek s ime mégis megvan; majd csak a gyerek is előkerül, hiszen azt se vajból faragták, hogy a borju alatt elolvadjon.

A legények maguk restellik bevallani, hogy bizony a dobszó kellemetlenül érinté őket; jó képet vágnak a keserves dologhoz s elmegy kiki haza összekötözni azt a kisczók-mókot, a mivel majd az utra indulnak.

Krónika.

— **Az uralkodó jubilaema.** E hó 2-án mult 25 éve, hogy Ferencz József Ő Felsege trónra lépett. A most jelzett évfordulót a főváros nov. 28-án ünneplé meg: a nemzeti színházban disz-előadás volt, melyen király és királyné Ő Felsegeik is jelen valának, a város pedig fényes kivilágításban ragyogott. Másnap király Ő Felsege a megyék, városok, közintézetek küldöttségeit fogadá, melyek az ország szerencsekívánatait tolmácsolák, kívánva, hogy a koronás király népeinek javára sokáig és boldogul éljen! Az öröm-ünnepet Bécsben is fényesen megülték e hó első napjaiban.

— **Szellemi kincstár.** A Franklin-társaság kiadásában közelebb egy kitünő mű jelent meg, melyet méltán lehetne szellemi kincstárnak nevezni; e mű czíme: „Nélkülözhetlen ismeretek Könyve leányok számára.“ Irta Schatter Gyula, fordította s a hazai viszonyokhoz alkalmazottan átdolgozta Dr. Toldy László. E jeles mű 4 kötetből áll: I. kötet Földrajz; II. kötet Világtörténelem és hidregetan; III. kötet Természettudományok; IV. kötet Számtan, Magyar nyelvtan, Magyar irodalomtörténet (a külföld irodalomtörténetével) és Műtörténelem. A tartalom e bősége is mutatja, miszerint a legfontosabb és nélkülözhetlen tudományok, melyek ismerete nélkül egy nő sem mondható műveltnek, e munkában befoglaltatnak. Jelességét illetőleg elég fölemlitenünk, hogy német nyelven már őt kiadást ért. Oly mű ez, mely felnöttebb leányoknak is nagy szolgálatot teend, s azért a legmelegebben ajánljuk azt a nőiskolák, a családok, szóval mindenkinek figyelmébe, kinek a nevelés és tanítás szívének fekszik. — Daczára a mű nagy kiterjedésének (69 nagy iv, több térképpel és számos rajzzal), ára csak 4 frt, s egyes kötetek is kaphatók 1 frtjával. A négy kötet csinos vászonkötésben 5 frt. Megrendelhető Pesten, a Franklin-társaság könyvkiadó-hivatalában, (egyetemutca 4. sz.). Jövő számunkban e műből rövid mutatóanyagot fogunk közölni.

— **Verekedésből gyilkosság.** Miskolcra írják nekünk: Városunkban nov. 27-én éjjel több földmives ifju sokáig mulatott. Midőn hazafelé mentek egyikök összeveszett egy emberrel, miből verekezés lett. A fiatalok elszaladtak, s egy közülök elbujt egy szögletbe, — ezt az ember meglátván, oda futott s egy kővel olyat vágott a fejére, hogy mindjárt kétfelé esett a feje, s a szerencsétlen nemsokára meghalt. Hiába, a heveskedés már sok szerencsétlenséget okozott!

Adomák.

— **A harangszó hatása.** Három felvidéki tót atyafi erősen összeszólkozott Nyiregyházán, s a szóvita épen ökölvadallá és hajbakapássá akart válni. Épen azon pillanatban, midőn már véres ütközetet remélt a nézőközönség, a kath. toronyban üti az óra a tizekettőt, mire a harangozó rárántja a harangot: arra a mi tót atyánkfiai elbocsátották egymást s fővegeiket lekapva, kezeiket összeteszik s ájtatosan, mintha semmi sem történt volna, mondják el a miatyánkot. Azt hitték a jelenvoltak, hogy a legalkalmasabb perczben történt a harangozás s most már elmulik a csetepaté. De bizony itt az imázás csak egy kis pihenés volt, mert alig mondták ki az Áment, midőn már is, s még pedig annál mérgesebben folytatták a veszekedést.

— **Kopott nap.** Egy keményen hideg, de gyönyörű tiszta téli napon mondá valaki a cigányoknak:

— Ugy e szép ez a nap?

— Sép, uram! sép, — felelt a didergő, csak hogy nagyon kopott.

Azután szíve mélyéből felsóhajt: — Uram Istenem! Teremthetnél mást, azs meg (a napra mutatva) jó vúna holdnak.

Talányok.

- 1) **Szathmáry K. Annától.**
  - 2, 12, 11, 6. Sovány biz ő, de jól szalad,
Nyulat is fog, hogyha kaphat.
  - 3, 4, 7, 1. Utón, utfélen nő, terem,
Pusztítsd, hogy erőt ne vegyen.
  - 9, 10, 11, 6. Van minden gabona-fajnak,
Sokféle célra használnak.
  - 8, 5, 3, 4, 2. A földmives nem szereti,
Hogyha vetését meglepi.
  - 9, 10, 2, 1, 11, 6. Jámbor állat, a gyermekek
Vele mindig ingerkednek.
  - 1 — 12. Egy ország; van síkja, halma,
Boldog, a ki ezt lakhatja.

Kollerich Irmától.

2) **vér vér vér vér**

3)

```

  1 1 1 1
  1 1 1 1
  1 1 1
  
```

Horváth Ádám és Pistától.

4) **LXX KŐŐ**

5)

```

  R   O   O   B   B   B   e   e
     O   O   B   B   B   e   e   e   E
     O   O   B   B   B   e   e   e
     O   O   B   B   B   e
  
```

6)

```

  e   e
  e   e   e   E
  e   e   e
  e
  
```

Babócsay Bélától.

7) A világ azt tartja rólam:
Virág vagyok egy folyóban
Igen nagy honszerelmem van:
Élek-halok e folyóban. —
Első három betűm
Tenni koldus szokta;
Három utolsó meg
Isten ajándoka,
Melyet művelnünk kell,
Mert csak úgy leszen majd
Munkánknak jutalma
Már e földön is nagy.

Fiedler Józseftől.

8) Egy 16 koczkából álló négyyszögbe úgy kell e számokat: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16 beírni, hogy vízszintesen, függőlegesen, vagy keresztben összeadva, mindenképen 34 legyen az eredmény.

Megfejtési határidő december hó 20-dika.

TARTALOM.

Karácsony-éj. Elbeszélés. (Folytatás) — A dalnok bűja. — A fehér ember (Folytatás.) — Hófehérke és Rózsaszínke. Mese. (Vége.) — A mont-cenis-i vaspálya. (Képpel.) — Ella. (Mese.) — Tengeri oroszlán a londoni állatkertben. (Képpel.) — Szabadságot katonák és honvédek behívása. (Képpel.) — Krónika. — Adomák. — Talányok.

Figyelmeztetés. A szerkesztőség számára küldendő levelek ekkép címezendők: **A „Kis Vasárnapi Ujság” szerkesztőségének. Pest, egyetem-utca 4. sz.**

Felelős szerkesztő **K. Beniczky Irma.**